

SPROOKJE VAN

Het Zeeuwse meisje en de prins

Er was eens héél lang geleden, wel vijftig jaar, een land dat Zeeland heette. Het werd niet voor niets zo genoemd want, welke kant je ook opliep, overal kwam je de zee tegen.

En ergens in dat land, in een heel klein dorpje, woonde een arme veerbootkapitein met zijn vrouw en twee dochters. Het enige wat de man bezat waren zijn eenenvijftig duiven, vijftig zwarte en één witte. Zijn oudste dochter, Lillinee genaamd, was een stil en verlegen meisje met haren zo donker als ebbenhout. Elke dag boende en poetste ze hun huis en zorgde ze voor de zieke en oude mensen die het nog veel armer hadden dan zichzelf. Haar handen zaten vol met kloven en blaren en omdat ze altijd maar aan het werk was, droeg ze nooit iets anders dan een vormloos, maar kraakhelder schortje en een Zeeuws kapje waaronder ze haar haar verborg. Die lange haren vond ze maar lastig, omdat ze om de haverklap onder haar kapje vandaan piepten. Op een goede dag, toen haar zijden lokken haar weer plaagden, nam ze een schaar en knipte ze er af terwijl haar witte lievelingsduif al die tijd in de vensterbank toekeek. De vloer lag bezaaid met prachtige zwarte haren en net toen ze de laatste lok wilde opvegen vloog de duif naar binnen, nam de lok in zijn snavel en vloog ermee weg.

Je moet weten dat Zeeland een koninkrijk was. De koning van het land was al oud, en moe van het regeren. Hij had slechts één zoon, die de wonderlijke naam Pierre Pierrot droeg. En hoe zijn vader ook zijn best deed, het lukte hem niet een geschikte prinses voor Pierre te vinden. De ene was te oud, de andere te jong, de volgende te dun, de andere te groot en ga zo maar door. Omdat alle prinsessen van het land al bij het hof waren langs geweest om naar de hand van de schone prins te dingen, was hij zo moe geworden dat hij, om er maar van af te wezen, koos voor de laatste prinses, die dikke Marianne heette.

Op een dag, toen de voorbereidingen voor het aanstaande huwelijk al in volle gang waren, gebeurde er iets wonderlijks. Prins Pierre was er, zoals elke dag, in zijn gouden vissersboot op uitgetrokken en wilde net zijn hengeltje uitwerpen, toen er plotsklaps een witte duif neerstreek op zijn schouder. Het fraaie dier koerde drie keer en liet bij de derde keer een ravenzwarte haarlok uit zijn snavel vallen. Net op het moment dat de prins hem oprapte, kwam de zon achter de wolken vandaan en wierp er haar schijnsel op. Wat de prins toen zag was niet met woorden te beschrijven. De haarlok fonkelde als duizend diamanten en verblindde hem zo dat hij hem van schrik in het water liet vallen. En, alsof dat nog niet erg genoeg was, zwom er net een haai voorbij toen de prins zijn hand in het water stak om de haarlok weer uit de zee te vissen. Gelukkig had de haai alleen maar een stukje van zijn duim te pakken en kon Pierre de lok nog vastgrijpen met zijn andere hand.

Vanaf dat moment had de prins maar één doel: de vrouw vinden aan wie de prachtige haarlok toebehoorde. Hij volgde de duif tot aan de horizon en verder, totdat hij bij een haven aankwam. En wat een geluk: hij zag nog net een glimp van de duif die door het open venster raam van een piepklein huisje naar binnen wipte.

Pierre bedacht zich geen moment, rende zo snel hij kon naar het huisje en klopte al hijgend op de deur. Wat hij zag toen de deur openzwaaide deed zijn adem stokken. Het mooiste meisje dat hij ooit had gezien stond voor hem en keek hem met haar prachtige ogen vragend aan. Ze droeg een hagelwit schortje en een Zeeuws kapje op haar hoofd. Zijn hart stroomde vol van liefde, hij zeeg op zijn knieën en pakte haar hand terwijl hij in aanbidding sprak: "Wil je met me trouwen?"

Lillinee, want zij was het, was eventjes sprakeloos maar herstelde zich snel, zoals het een echte Zeeuwse betaamt, en schudde zo hard met haar hoofd dat haar kapje scheef ging staan. "Nee, heer prins, dat kan toch niet, ik ben maar een gewoon vissersmeisje".

De prins liet zich echter niet uit het veld slaan en zeurde net zo lang door tot hij zijn zin had en Lillinee zei: "Nou ja, vooruit dan maar". Vanaf dat moment heette Lillinee Lillia.

De volgende dag trouwden ze, maar o wee, toen de koning hoorde dat zijn zoon met een doodordinaire vissersmeisje was getrouwd, stuurde hij honderd soldaten om hen uit zijn koninkrijk te verjagen.

Gelukkig vonden Pierre en Lillia al snel een hutje op wielen waarin ze konden wonen en ze waren zo verliefd dat het ze niets kon schelen dat de schimmels uit de vloer groeiden. Pierre moest eerst leren hoe dat moest, maar werkte daarna heel hard om de kost te verdienen. Na een tijdje konden ze zelfs naar een echt huisje verhuizen. Lillia bleef voor de arme zieke mensen zorgen, zelfs toen hun liefde bezegeld werd met de geboorte van een liefdallig meisje dat ze, niet geheel toepasselijk, Witje noemden. Niet lang daarna kreeg Witje er een wolk van een broertje bij, dat de naam Legar kreeg.

Pierre, die als prins nooit iets geleerd had en daarom eigenlijk wel erg dom was, begon heel hard te leren en werd steeds slimmer en slimmer en ging daardoor steeds meer gouden dukaten verdienen. Lillia ondertussen had zo lang gepoetst en geboend en voor de oude en zieke mensen gezorgd, dat ze er zelf ziek van werd. Gelukkig verscheen er op een goede dag een fee aan haar bed die sprak: "Het is genoeg geweest, ik heb gezien hoe mooi je kinderen zijn, jouw tijd is gekomen om nog veel meer moois tot leven te brengen". En zo kwam het dat Lillia op een dag haar Zeeuwse kapje afzette en een klein uit klei gebakken egeltje uit haar handen tevoorschijn toverde en toen nog een en nog een totdat er een heleboel egeltjes waren. Er waren zelfs zo veel egeltjes dat ze er zelf niet meer bij konden en buiten moesten slapen bij de hond.

Maar plots geschiedde er een wonder. De nieuwe koning van het land, die had gehoord van de vrouw met de egeltjes en van haar man die zo verschrikkelijk slim was geworden, verscheen op een ochtend in zijn gouden koets en hield halt voor hun nederige stulpje. Hij keek door het raam naar binnen, zag de egeltjes en riep uit in verrukking: "Ik wil ze allemaal!". De koning was zo onder de indruk van Lillia's prachtige scheppingen én van de enorme slimheid van Pierre, dat hij hem aanstelde als zijn persoonlijke raadsman en een paleis voor hen liet bouwen waar Lillia naar hartelust kon kleien. Ze waren zielsgelukkig met hun nieuwe bedoeninkje en Lillia begon er zelfs al een beetje aan te wennen dat ze niets meer zelf mocht doen omdat ze daar haar bedienden voor had. Maar heel af en toe, als ze het echt niet laten kon en niemand keek, trok ze haar oude witte schortje aan en boende de vloer. En Pierre? Die viste in de prachtige vijvers van de paleistuin en verbeeldde zich soms even dat hij een witte duif zag. En zo leefden ze nog lang en gelukkig.

EINDE